

DOKTORATY HONOROWE

rozdziale przedstawiono informacje, dotyczące nadania tytułów doktora *honoris causa* trzem profesorom. W dwóch wypadkach tytuł nadany został na podstawie uchwały Senatu Politechniki Wrocławskiej, w jednym – decyzji uczelni zagranicznej: Uniwersytetu w Rennes, we Francji. Doktoranci oraz ich promotorzy byli związani z Zakładem Chemii Fizycznej bądź Zakładem Fizyki Chemicznej. W podrozdziałach umieszczono treść decyzji senatu, krótką informację o doktorancie i dyplom, będący świadectwem nadania tytułu. Tam, gdzie to było możliwe, dołączono dodatkowo treść formuł zwyczajowo wypowiedzianych po łacinie oraz przemówienie promotora.

DOKTOR HONORIS CAUSA POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

1976

Profesor
Włodzimierz Trzebiatowski
(1906–1982)

Zgodnie z uchwałą nr 7/75/76 Senatu Politechniki Wrocławskiej
z dnia 22 lutego 1976 r. ...

nadaje się

profesorowi doktorowi Włodzimierzowi Trzebiatowskiemu,
Prezesowi Polskiej Akademii Nauk, wybitnemu uczonemu
i byłemu wieloletniemu zasłużonemu profesorowi
Politechniki Wrocławskiej tytuł
doktora honoris causa.

Uroczystość nadania tytułu odbyła się 10 kwietnia 1976 roku
Promotorem był prof. dr hab. Krzysztof Pigoń

Profesor Włodzimierz Trzebiatowski

urodził się 25 lutego 1906 roku w Grodzisku Wielkopolskim. Naukę w szkole średniej rozpoczął we Wrocławiu i kontynuował w Poznaniu. Studia chemiczne ukończył w 1929 roku na Politechnice Lwowskiej. Jeszcze w 1928 roku rozpoczął pracę naukową jako asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej Politechniki Lwowskiej, kierowanej przez profesora W. F. Jakóba, doktoryzował się rok później, habilitował w 1935 roku. W latach 1931–1938 studiował w Zurychu, Berlinie, Fryburgu i w Sztokholmie. W czasie okupacji prowadził tajne nauczanie na kompletach uniwersyteckich. W 1938 roku został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie – objął Katedrę Chemii Nieorganicznej, którą kierował (z wyjątkiem okresu okupacji) do 1945 roku. Od września 1945 roku kierował Katedrą Chemii Nieorganicznej Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu oraz pełnił obowiązki kierownika Zakładu Chemii Fizycznej. W 1946 roku został profesorem zwyczajnym na Uniwersytecie Wrocławskim. Przez wiele lat przewodniczył Komisji Chemii, będącej zawiązkiem Wydziału Chemicznego, utworzonego na Politechnice Wrocławskiej w 1951 roku; w 1963 roku zorganizował pierwszy na Politechnice Wrocławskiej instytut: Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Z uczelnią był związany do 1968 roku. Zorganizował i kierował Zakładem Badań Strukturalnych Instytutu Chemii Fizycznej PAN, Instytutem Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN. Dzięki Jego inicjatywie we Wrocławiu, w 1968 roku, zostało utworzone Międzynarodowe Laboratorium Silnych Pól Magnetycznych i Niskich Temperatur. Jeszcze w 1952 roku został powołany na członka korespondenta, a w 1956 roku został wybrany członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk.

Przemówienie promotora, Profesora Krzysztofa Pigońa

Profesor Włodzimierz Trzebiatowski – najwybitniejszy chemik polski współczesnej doby, nauczyciel i wychowawca, niestrudzony organizator życia naukowego w kraju – łączy w swych pracach niezwykłą rozległość tematyki z mistrzowskim opanowaniem metody, naukowo-poznawczą ciekawość badacza z żywym wyczuciem praktycznego znaczenia odkrycia naukowego.

Jest też dorobek naukowy Profesora Trzebiatowskiego fenomenem, jakiego drugiego nie znaleźć w polskiej chemii. Sto kilkadziesiąt prac Profesora reprezentuje wszystkie bez mała działy fizykochemii ciała stałego. Począwszy od klasycznie chemicznych badań termodynamiki i elektrochemii faz metalicznych i stopionych soli, kinetyki reakcji w fazach stałych i katalizy kontaktowej, poprzez analizę fazową licznych układów dwu- i wieloskładnikowych, rentgenograficzną analizę strukturalną, aż do typowo fizycznych badań magnetycznych i elektrycznych własności faz stałych – we wszystkich tych dziedzinach wniósł Profesor Trzebiatowski wkład znaczący i trwały. W czasach, gdy nawet wybitni uczeni zamykają się w wąskich specjalnościach, dorobek to, zaiste, niezwykły.

A niezwykły nie tylko rozległością, lecz i ciężarem gatunkowym. Prace Profesora Trzebiatowskiego noszą bowiem nieodmiennie dwie cechy: ambitne nakreślenie celu i precyzję wykonania. Przedmiotem licznych Jego prac były metale rzadkie i ich związki, których samo otrzymanie w stanie dostatecznej czystości stanowić by mogło program pracy niejednego badacza. Dla Profesora był to zaledwie pierwszy krok ku właściwemu celowi. To niecofanie się przed podejmowaniem badań trudnych i mistrzowskie ich przeprowadzenie stanowią źródło najznamienitszych osiągnięć Profesora Trzebiatowskiego, jak klasyczne badania drobnociarni-

stych faz metalicznych leżące u podstaw metalurgii proszkowej, jak precyzyjna analiza rentgenowska stopów metali rzadkich, jak świetne studia magnetyczne własności związków uranu, uwieńczone odkryciem w tej klasie związków kilkudziesięciu faz ferro- i antyferromagnetycznych.

Podejmując temat badawczy ma Profesor Trzebiatowski nieodmiennie na uwadze jego znaczenie naukowe, poznawcze. Nie ma też w jego dorobku błahych przyczynków, czy prac ściśle użytkowych. A przecież, jak u żadnego chyba z naszych uczonych, dorobek naukowy Profesora pozostaje w ścisłym związku z najważniejszymi kierunkami rozwoju współczesnej techniki. Czy będą to wspomniane już badania drobnociągnistych faz metalicznych, czy badania własności metali rzadkich, materiałów reaktorowych i elektronicznych, czy prace nad plazmą jako swoistym medium reakcji chemicznych, nad metodami hydrometalurgicznej przeróbki rud, czy też wreszcie ostatnio prowadzone prace z zakresu kriotechniki – we wszystkich tych dziedzinach Profesor Trzebiatowski był tym, który badania te w Polsce inicjował, podtrzymywał i rozwijał. O sukcesie inicjatyw zdecydowały, oprócz ogromnej wiedzy i intuicji naukowej Profesora, jego nieprzeciętne talenty organizacyjne i niezwykła osobowość.

Obraz zasług Profesora Trzebiatowskiego byłby niepełny, gdyby pominąć w nim niestrudzoną działalność jako nauczyciela i wychowawcy dwóch pokoleń chemików. Jest dla nas, tu zebranych, powodem szczególnej dumy i wdzięczności, że lwia część tej działalności Profesora, tu właśnie, w murach Politechniki przebiegała. Nadał Profesor już od pierwszych, trudnych lat, wysoką rangę studiom chemicznym we Wrocławiu, stworzył tu we Wrocławiu, uznana szeroko szkołę fizykochemii ciała stałego. Wychowankowie Jego, Jego doktoranci pracują na uczelni nadal spłacając dług u swego Profesora zaciągnięty.

Niech dzień dzisiejszy cząstkę tego długu Tobie, Panie Profesorze, wyplaci.

DOCTORANDE CLARISSIME

DOCTOR HABILITAE

POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS PROFESOR ORDINARIJ
ACADEMIAE SCIENTIARUM POLONAE PRAESES
INTERNATIONALIS LABORATORII FORTUM CAMPORUM MAGNETICORUM
ET PARVARUM TEMPERATURARUM RECTOR

QUI SUMMA DILIGENTIA SCIENTIAM DE CHEMIA ET PHYSICA PROPAGAVISTI
ATQUE AUXISTI

TE WLADIMIRUM TRZEBIATOWSKI

EGO PROMOTOR RITE CONSTITUTUS
SENATUS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS DECRETO
RERUM TECHNICARUM HONORIS CAUSA DOCTOREM CREO
CREATUM RENUNTIO ATQUE OMNIA DOCTORIS IURA ET PRIVILEGIA
IN TE CONFERO IN EIUSQUE REI FIDEM

HOC DIPLOMA POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS SIGILLO INSIGNITUM
TIBI IN MANUS TRADO

Q.F.F. F.Q.S.

REI PUBLICAE POLONORUM DECRETIS

NOS

THADDAEUS PORĘBSKI

RERUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS
PROFESSOR EXTRAORDINARIUS
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS HOC TEMPORE RECTOR MAGNIFICUS

GUALTHERUS WOJCIECHOWSKI

RERUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS PROFESSOR EXTRAORDINARIUS
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS INSTITUTI CHEMIAE
NONORGANICAE ET METALURGIAE ATOMORUM RARARUM RECTOR

CHRISTOPHORUS PIGOŃ

RERUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS PROFESSOR EXTRAORDINARIUS
PROMOTOR RITE CONSTITUTUS

IN VIRUM CLARISSIMUM

WLADIMIRUM TRZEBIATOWSKI

RERUM TECHNICARUM DOCTOREM HABILITATUM PROFESSOREM ORDINARIUM
ACADEMIAE SCIENTIARUM POLONAE PRAESIDEM
INTERNATIONALIS LABORATORII FORTIUM CAMPORUM MAGNETICORUM
ET PARVARUM TEMPERATURARUM RECTOREM
CONSILII SCIENTIFICI WRATISLAVIENSIS INSTITUTI
PARVARUM TEMPERATURARUM ET STUDIORUM STRUCTURALIUM PRAESIDEM
EX DECRETO AMPLISSIMI SENATUS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS

HONORIS CAUSA

RERUM TECHNICARUM DOCTORIS NOMEN ET HONORES
IURA ET PRIVILEGIA OMNIA CONTULIMUS
IN EIUSQUE REI FIDEM HASCE LITTERAS POLYTECHNICAE
SIGILLO MUNIENDAS CURAVIMUS

WRATISLAVIAE DIE X MENSIS APRILIS ANNO MCMLXXVI

GUALTHERUS WOJCIECHOWSKI
INSTITUTI RECTOR

THADDAEUS PORĘBSKI
TECHNICAE RECTOR

CHRISTOPHORUS PIGOŃ
PROMOTOR

G. Wojciechowski

T. Porębski

C. Pigoń

DOKTOR HONORIS CAUSA POLITECHNIKI WROCLAWSKIEJ

1991

Profesor
Jean Meinel

Zgodnie z uchwałą Senatu Politechniki Wrocławskiej
z 25 kwietnia 1991 r. ...
nadaje się

profesorowi zwyczajnemu Jeanowi Meinelowi
z Uniwersytetu w Rennes

w uznaniu wybitnych osiągnięć w dziedzinie fizyki kryształów
molekularnych, a także w uznaniu wieloletniej pracy
pedagogicznej oraz zasług w rozwoju rodzimej i polskiej kadry
naukowej poprzez owocną współpracę z Politechniką Wrocławską
tytuł
doktora honoris causa.

Uroczystość nadania tytułu odbyła się 2 października 1991 r., podczas inauguracji
roku akademickiego 1991/1992 w Politechnice Wrocławskiej
Promotorem był prof. dr hab. Józef W. Rohleder

Profesor Jean Meinel

urodzony w 1926 roku, całe swoje życie związał z Bretanią. Studia na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu w Rennes ukończył w 1949 roku, doktoryzował się (dyplom z wyróżnieniem) w 1958 roku. Kolejno zajmował stanowiska preparatora, asystenta i adiunkta. Docenturę objął w 1959 roku, a trzy lata później uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego. Zorganizował od podstaw Laboratorium Fizyki Kryształów na Uniwersytecie w Rennes, które – począwszy od 1959 r. – stało się międzynarodowym ośrodkiem badań w dziedzinie fizyki i chemii kryształów molekularnych. W 1962 roku został mianowany profesorem zwyczajnym i kierownikiem Katedry Fizyki Uniwersytetu w Rennes. Wykaz prac naukowych Profesora obejmuje monografię i ponad 60 artykułów dotyczących badań podstawowych w zakresie struktury i dynamiki kryształów molekularnych. Niemalże są zasługi Profesora w dziedzinie dydaktyki: wprowadził dwa nowe kierunki studiów na Uniwersytecie w Rennes, wypromował 14 doktorów, sześciu spośród jego wychowanków uzyskało tytuły profesorskie. W uznaniu zasług Profesor Jean Meinel otrzymał w 1988 roku tytuł profesora klasy wyjątkowej (*Professeur Titulaire de Classe Exceptionelle*). Wśród wyróżnień należy wymienić nagrodę Francuskiego Towarzystwa Fizycznego im. Louisa Ancela, prezydenturę Francuskiego Stowarzyszenia Krystalograficznego w latach 1981–1983. Profesor Jean Meinel jest członkiem Towarzystwa France-Pologne.

DOCTORANDE CLARISSIME

QUI AD PHYSICAM CRYSTALLORUM MOLECULAIRUM PROMOENDAM
PLURIMUM CONTULISTI
EGO PROMOTOR LEGITIME CONSTITUTUS

TE JOANNEM MEINNEL

RERUM PHYSICARUM DOCTOREM HABILITATUM
UNIVERSITATIS REDONENSIS PROFESOREM ORDINARIUM

QUI MAGISTRUM PRAECLARUM ET SINGULAREM
MULTOS PER ANNOS TE PRAEBUISTI

QUI DE FRANCOGALLIAE ET POLONIAE
VIORORUM DOCTORUM MANU EDUCANDA ATQUE INSTITUENDA
OPTIME MERITUS ES

QUI UNVERSITATIS REDONENSIS ET POLYTECHNICAЕ WRATISLAVIENSIS
MUTUUM PROSPERUMQUE STUDIORUM COMMERCIIUM
SEMPER FOVISTI FOVESQUE

EX AMPLISSIMI POLYTECHNICAЕ WRATISLAVIENSIS SENATUS DECRETO
RERUM CHIMICARUM DOCTOREM HONORIS CAUSA CREO
CREATUM RENUNTIO

ATQUE OMNIA DOCTORIS IURA ET PRIVILEGIA IN TE CONFERO
IN EIUSQUE REI FIDEM

HOC DIPLOMA POLYTECHNICAЕ WRATISLAVIENSIS SIGILLO INSIGNITUM
TIBI IN NAMUS TRADO

Q.F.F. F.Q.S

NOS

ANDREAS WISZNIEWSKI

RERUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS
RERUM TECHNICARUM PROFESSOR ORDINARIUS
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS HOC TEMPORE RECTOR MAGNIFICUS

MIROSLAUS SOROKA

RERUM CHIMICARUM DOCTOR HABILITATUS
CHIMICAE FACULTATIS HOC TEMPORE DECANUS SPECTABILIS

IOSEPHUS ROHLER

RERUM CHIMICARUM DOCTOR HABILITATUS
RERUM CHIMICARUM PROFESSOR ORDINARIUS
PROMOTOR RITE CONSTITUTUS

IN VIRUM CLARISSIMUM

IOANNEM MEINNEL

RERUM PHYSICARUM DOCTOREM HABILITATUM
UNIVERSITATIS REDONENSIS PROFESSOREM ORDINARIUM
EX AMPLISSIMI SENATUS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS DECRETO

HONORIS CAUSA

RERUM CHIMICARUM DOCTORIS NOMEN ET HONORES
IURA ET PRIVILEGIA OMNIA CONTULIMUS

IN EIUSQUE REI FIDEM

HASCE LITTERAS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS
SIGILLO MUNIENDAS CURAVIMUS
WRATISLAVIAE DIE II MENSIS OCTOBRIS ANNO MCMXCI

MIROSLAUS SOROKA
H.T. DECANUS

ANDREAS WISZNIEWSKI
H.T. RECTOR

IOSEPHUS ROHLER
PROMOTOR

VI.1. We Wrocławiu...

DOKTOR *HONORIS CAUSA* UNIwersYTETU W RENNES, FRANCJA

1988

**Profesor
Józef Władysław Rohleder**

Uroczystość nadania
profesorowi zwyczajnemu Józefowi W. Rohlederowi
tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Rennes I
odbyła się 23 czerwca 1988 roku

Promotorem doktoranta był prof. Jean Meinel

Profesor Józef Władysław Rohleder

urodził się w Krakowie w 1925 r. W 1950 r. uzyskał dyplom studiów chemicznych na Uniwersytecie Jagiellońskim; pracę dyplomową wykonywał w Katedrze Chemii Fizycznej Politechniki i Uniwersytetu we Wrocławiu. W Katedrze Chemii Fizycznej Politechniki Wrocławskiej uzyskał stopień kandydata nauk chemicznych (1958 r.) i stopień doktora habilitowanego w zakresie chemii fizycznej (1964 r.). Osiągał coraz wyższe stanowiska: od starszego asystenta (1951 r.) po tytuł profesora (1971 r.), pełnił funkcje administracyjne w uczelni. Był organizatorem i kierownikiem Wydziałowego Laboratorium Centralnego (1964–1971), prodziekanem Wydziału Chemicznego (1962–1964), rzecznikiem Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej ds Pracowników Nauki (1978–1981), członkiem Rady Naukowej Instytutu Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego, Rady Naukowej Instytutu Fizyki Molekularnej PAN w Poznaniu, Komitetu Spektroskopii PAN i Komisji Krystalografii PAN.

Profesor Józef W. Rohleder jest autorem trzech książek: *Wybrane problemy fizyki chemicznej kryształów molekularnych* (1983), *Fizyka chemiczna kryształów molekularnych* (1989) i *Magnetism and Optics of Molecular Crystals* (1992), we współpracy z R.W. Munnem.

VI.2. W Rennes...

UNIVERSITE DE RENNES I

Cette mille neuf cent quatre-vingt huit, Je soussigné, Jean-Pierre CURTES, Président de l'Université de Rennes I

- VU* la loi n° 68-978 du 13 novembre 1968, ensemble modifiée ;
- VU* le décret du 23 décembre 1970 organisant l'Université de Rennes I en établissement public à caractère scientifique et culturel ;
- VU* la loi n° 84-57 du 16 janvier 1984 sur l'Enseignement Supérieur ;
- VU* le décret n° 84-721 du 17 juillet 1984 fixant la classification d'établissements publics à caractère scientifique, culturel et professionnel ;
- VU* les arrêtés du 16 mai 1989, du 16 décembre 1990 et du 25 janvier 1993 fixant la liste des Unités d'Enseignement et de Recherche constituant l'Université de Rennes I ;
- VU* le décret n° 71-742 du 9 septembre 1971 relatif au titre de Docteur HONORIS CAUSA complété par le décret n° 74-899 du 17 octobre 1974 ;
- VU* la délibération du Conseil de l'Unité d'Enseignement et de Recherche « Structure et Propriétés de la Matière » en date du 3 février 1987 ;
- VU* la délibération du Conseil de l'Université de Rennes I en date du 10 février 1987 ;
- VU* l'arrêté ministériel du 21 septembre 1987 paru au Journal Officiel du 26 septembre 1987

de donner

Monsieur le Professeur Jozef ROHLIDER
*Professeur à l'Institut de Chimie Organique et Physique
à l'Université Technique de WROCLAW (Pologne)*

Docteur « HONORIS CAUSA » de l'Université de Rennes I

Les insignes de son titre lui ont été remis ce jour

*Professeur Jean-Pierre CURTES,
Président de l'Université de Rennes I*

